

1. Boligstøtten.

Fremskridtspartiet forslår.

	mill. kr.
(14) Boligsikring nedsættes med	126
(15) Driftstilskud udgør	48
(16) Rentesikring udgør	805
(17) Momsrefusion nedsættes med	30
(24) Monteringstilskud udgør	1,2
(28) Saneringslån nedsættes med	16
(29) Midlertidige lån til almennyttigt byggeri udgør	35
(30) Beboerindskudslån udgør	20
(31) Kapitalindskud	195
(32) Kollegielejuddigning udgør	1
(33) Kollegiestøtte udgør	39,3

I stedet oprettes en ny konto (33a) til udlån til almennyttigt byggeri på 100 mill. kr., der forrentes med 1 pct. over obligationsrenten og afdrages over 5 år.

Om disse forslag kan sammenfattende udtales følgende:

Fremskridtspartiets ændringsforslag tilsigter at fjerne et antal sociale ydelser, og man kompenserer herfor gennem skattnedsættelser og forhøjelse af pensioner. Selv om forslagene gennemføres i gennemsnit ikke vil forringe de pågældende befolkningsgruppers økonomiske forhold, vil de husstande, der får særligt store tilskud, få forringede forhold. Dette er åbenbart, når det tilstræbes, at generelle skattelettelser skal modsvare bortfald af ydelser, der gives efter mere individuelle kriterier, idet de forandringer, som skattelettelsen vil give til husstande, der ikke eller kun i beskedent omfang modtager sociale ydelser, skal betales af husstande, der modtager høje ydelser.

Dette vil i særlig grad gælde for boligområdet, hvor støtten fortrinsvis ydes til husstande med lave indkomster. Rentesikring og boligsikring ydes til nedbringelse af lejen, hvor denne er særlig høj, og man vil ved bortfald af disse ordninger skabe betydelige problemer for de lejere, der modtager store beløb i rentesikring og boligsikring.

Selv om en gennemførelse af fremskridtspartiets skatteforslag ville gøre det rimeligt at begrænse ydelserne til boligsikring og rentesikring, kan skattelettelser ikke overflødiggøre ordningerne. I første række af hensyn til beboerne, der har lejet boligerne i tillid til gældende regler, og dernæst også af hensyn til kommunerne og statskassen, der er garant for lånene i de nye ejendomme, og som derved har risikoen for, at ydelserne på lånene erlægges, måtte man også efter den skitserede skatteændring fortsætte en rente- og boligsikringsordning. Rimelige besparelser kan ikke opgøres på det foreliggende grundlag, idet det beror på, hvorledes ordningerne nærmere skulle tilrettelægges.

Selv om ændringsforslaget gennemførtes uanset de nævnte betænkeligheder, vil der ikke kunne opnås de anførte besparelser i 1976-77, idet statens boligsikringsudgift i 1976-77 er en refusion af kommunernes udgifter i 1975-76.

Lejerne har efter gældende lov ret til at få boligsikring, hvis de opfylder betingelserne. Boligsikringslovens virkninger kan ikke ændres på finansloven, men hvis boligsikringsydelser skal begrænses, må dette ske ved ændring af boligsikringsloven.

Vedrørende rentesikring skal man oplyse, at der til rentesikring i finansåret 1975-76 er anvendt 775 mill. kr., og at der som nævnt for finansåret 1975-76 er ansøgt om forhøjelse af dette beløb til 805 mill. kr. Dette beløb modsvarer forpligtelser, som staten har indgået, og der er således efter ministeriets opfattelse ikke mulighed for at opnå en besparelse som den af partiet foreslåede, idet den i § 89 i lov om boligbyggeri indeholdte adgang for boligministeren til helt eller delvis at bringe udbetalinger af rentesikringsbeløb til ophør forudsætter, at ejendommens økonomi forbedres eller kan forbedres ved omprioritering eller ændrede forhold for byggeriet taler derfor, herunder at der indtræder en stigning i det almindelige lejeniveau.